

“मीठे बच्चे— यस कलियुगी दुनियाँको सुख कागविष्टा समान छ, यो दुनियाँ अब गयो कि गयो। त्यसैले यस सँग लगाव नराख, आसक्ति निकालिदेऊ।”

प्रश्नः— कुन बच्चाहरूको दिल यस पुरानो दुनियाँ सँग लाग्न सक्दैन?

उत्तरः— जो आज्ञाकारी, बफादार, निश्चय बुद्धि बच्चाहरू छन्, उनीहरूको दिल यस पुरानो दुनियाँ सँग लाग्न सक्दैन किनभने उनीहरूको बुद्धिमा रहन्छ— यो त विनाश भयो कि भयो। यो जादूको खेल हो, मायाको आडम्बर हो। अब यसको विनाश हुनु नै छ। बाँध फुट्नेछन्, भुईँचालो जान्छ, सागरले जमीनलाई निल्नेछ.... यो सबै हुनु नै छ, कुनै नयाँ कुरा होइन। प्यारो घर, प्यारो राजधानी याद रह्यो भने यस दुनियाँ सँग दिल लाग्न सक्दैन।

गीतः— जिसका साथी है भगवान...

ओम् शान्ति। यो गीत निश्चयको बारेमा बनेको छ। जब बाबाको बन्छौं वा बाबा आउनुहुन्छ, उहाँ हाम्रो साथी बन्नु हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— जब बाबा आउनुहुन्छ तब नै विनाशको तूफान आउँछ। बाबा आउनुहुन्छ पुरानो दुनियाँलाई खत्तम गरेर नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न। भुईँचालो जान्छ, समुद्रले तलबाट धर्तीलाई निल्नेछ, वर्षाले माथिबाट धर्तीलाई खान्छ। यो सबै हुनु नै छ। गीत त उनीहरूले यसै बसेर बनाएका हुन्। तिमी ब्राह्मण कुल भूषणलाई थाहा छ— आखिर पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ। बाबा आउनु भएको छ— नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न। ब्राह्मणहरूलाई सारा विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। पुरानो विश्वको विनाश गराएर फेरि सारा विश्वको राजाई बच्चाहरूलाई वर्साको रूपमा दिनुहुन्छ। तिमीहरूलाई थाहा छ— बाबाबाट नयाँ दुनियाँको मालिकपनको वर्सा मिल्छ। यो पुरानो विश्व त कुनै कामको छैन। मानिसहरूले सम्झन्छन्— अब त यो सृष्टि स्वर्ग बन्दै गइरहेको छ। तर यो सबै मायाको आडम्बर मात्र हो। सबै कुरा नक्कली छन्, सारा राज्य नक्कली बनेको छ। मृगतृष्णा समान छ, यसैमा मानिसहरू खुसी हुन्छन्। पहिले जब मुसलमानहरूको राज्य थियो, त्यसबेला यो हवाई जहाज, मोटर गाडी आदि कहाँ थिए र। यो सबै मायाको आडम्बर हो। कति योजनाहरू बनाउँछन्। बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो सबै विनाश हुनु नै छ। भुईँचालो जान्छ, यी बाँध आदिले सबै पानी नै पानी गरिदिन्छन्। मानिसहरूले सम्झन्छन् यसबाट सुख मिल्छ। तर यी सबैबाट दुःख नै मिल्छ। यी हवाई जहाज पनि दुःखदायी हुन्छन्, बमहरू खसाल्ने छन्। बच्चाहरूले यी सबै कुरा भुलिहाल्छन्, त्यसैले पुरानो दुनियाँ सँग दिल लाग्छ। जो बाबाको आज्ञाकारी, बफादार, पूरा सहयोगी बच्चाहरू छन्, पक्का निश्चय बुद्धि छन्, उनीहरूलाई थाहा छ— जे भए पनि कुनै नयाँ कुरा होइन। यो त अनेक पटक पुरानो दुनियाँको विनाश भएको हो र फेरि अब पनि अवश्य हुनु छ। उनीहरूले सम्झन्छन्— धेरै नयाँ-नयाँ कुरा बनिरहेका छन्, स्वर्ग बनिरहेको छ। तिमी बच्चाहरूले मात्र जान्दछौ— यो त जादूको खेल हो। जसरी कसैले पुरानो सुनमा रंग लगाएर चमकदार बनाउँछन्, त्यसैगरी पुरानो दुनियाँलाई रंग रूप दिएर चमकदार बनाउनको लागि सबैतिर योजनाहरू बनाइरहन्छन्। उनीहरूलाई यसको विनाश हुनु नै छ, यो थाहै छैन। यो त तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै थाहा छ— पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु नै छ।

मानिसहरूले त भनिदिन्छन्— यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ फेरि भगवानले आएर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। पहिला ब्रह्मालाई रच्नुहुन्छ फेरि उनीद्वारा मनुष्य सृष्टि पैदा हुन्छ। त्यो पनि कहिले हुन्छ थाहा छैन। यो केवल तिमी बच्चाहरूलाई बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। भगवानको मतलाई नै श्रीमत भनिन्छ। जब श्रीमत भनिन्छ भने यो त अवश्य पनि उँच भगवानको नै मत हो। ब्रह्माको वा विष्णुको श्रीमत भनिदैन। भगवान आएर ब्रह्मा तनद्वारा कसरी श्रीमत दिनुहुन्छ— यो कुरा मानिसहरूले जान्दैनन्। ब्रह्मा तल कसरी आउँछन्, उनी त हुन् सूक्ष्म-वतनवासी, यो कुरा उनीहरूले बुझेका छैनन्। त्यसैले यी सबै कुरा नजान्नाले कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। यस्तो पनि त हुन सक्दैन— कृष्णको कुनै साधारण रूप छ, जसमा परमात्मा प्रवेश गर्नुहुन्छ। यी कुरा कसैले पनि जान्दैनन्। बाबाले भन्छन्— मेरा पनि धेरै गुरु थिए तर केही पनि थाहा थिएन। श्रीमत कसको हो भन्ने कुरा भुलेको थिएँ। सबैभन्दा श्रेष्ठ त निराकार बाबा हुनुहुन्छ, उहाँको नै श्रीमत हो। शिवाय नमः भनिन्छ नि। उहाँको महिमा अपरम्पार छ। यी कुरालाई तिमी बच्चाहरूले मात्र जान्दछौ। यी सबै कुरालाई कसैको बुद्धिमा बसाउन कति मेहनत लाग्छ! अब भक्तहरूलाई भगवानको मत आवश्यक छ। यो त ड्रामामा निश्चित छ। गीताका भगवानले आएर भक्तहरूलाई मत दिनु भएको छ। त्यसैले भक्तहरूको उद्धार कसरी हुन्छ, भक्तहरूले फेरि भनिदिन्छन्— भगवान सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। भक्तहरू नै भगवान हो भने भन उनीहरूको के हालत होला। अहिले बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, भगवान एक हुनुहुन्छ। उहाँ आउनु हुन्छ नै भक्तहरूको रक्षा गर्न। यस समयमा मानिसहरू सबै रावणको शोक-बाटिकामा छन्। कुनै पनि मनुष्य, साधु सन्तले रक्षा गर्न सक्दैनन्। भक्तहरूको रक्षा त भगवानले नै गर्नु पर्ने हुन्छ।

हामी पतित दुनियाँ नर्कमा निवास गरिरहेका छौं, यो कुरा मानिसहरूले जानेका छैनन्। पावन दुनियाँ स्वर्गलाई भनिन्छ। यी कुरा फेरि पनि करोडौंमा कोहीले मात्र बुझ्नेछन्। कल्प पहिलाका सिकिलधे बच्चाहरू नै आउने छन्। कल्प-कल्प तिमीहरू सिकिलधे बन्छौ, कोही त पूरा बन्छन्, कसैलाई त मायाले काँचै खाइदिन्छ। बाबालाई याद नगर्नाले तुरुन्तै विकारहरू आइहाल्छन्। सबैभन्दा पहिला देह-अहंकारको विकार आउँछ त्यसपछि अरूले चेष्टा गर्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— देही-अभिमानि बन किनभने सबै फर्केर जानु छ। यहाँ त दुःख नै दुःख छ। कलियुगी दुनियाँको सुख कागविष्टा समान छ। यो कुरा त संन्यासीहरूले पनि भन्छन् र तिमीले पनि बुझेका छौ। नर्क र स्वर्गलाई तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ। नर्कमा त कुनै सुख छैन। नर्कमा कुनै सँग पनि आसक्ति राख्नु आफ्नै पद भ्रष्ट गर्नु हो। कुनै चीजमा पनि आसक्ति राख्नु छैन। सम्झाउनु पर्छ— यो पुरानो दुनियाँ त खत्तम हुँदैछ। यो दुनियाँ कुनै कामको छैन। मुख्य त देह-अभिमान आउनाले दुनियाँतिर दिल लाग्छ। देही-अभिमानि फेरि यो पुरानो दुनियाँबाट मानौं उपराम रहन्छन्। त्यो हदको वैराग्य हो, यो हो बेहदको वैराग्य। हामी यो पुरानो दुनियाँलाई भुल्छौं, यो बिल्कुलै दुःखदायी छ। यसबाट केवल थोरै काम लिनु छ, यो त गयो कि गयो। बाँकी हामी दुई घडीको लागि पाहुना हौं। ब्राह्मणहरूले नै भन्छन्— हामी पुरानो दुनियाँमा दुई घडीका पाहुना हौं। हामी आफ्नो प्यारो घर प्यारो राजधानीमा आएर सुख भोग्ने छौं। अब हामीलाई जानु छ। यो पुरानो दुनियाँ

चिहान हुँदैछ, त्यसैले देह सहित सबै कुरा भुल्नु छ। यो शरीर पुरानो जुत्ता हो, यसलाई अब छोड्नु छ, योगमा रहनु छ। योगमा रहनाले आयु बढ्छ र हामी बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। देह-अभिमानिको आयु बढ्न सक्दैन। तिनीहरूको देह सँग प्यार हुन्छ। कसैको शरीर सुन्दर छ भने आफ्नै देह सँग प्यार हुन्छ। राम्रो सँग शरीरलाई मालिस गरिरहन्छन्, जसरी भाँडा मस्काइन्छ। जति तिमी योगमा रहन्छौ, त्यति आत्मा पवित्र बन्दै जान्छ फेरि नयाँ पात्र लिन लायक बन्छौ। हामी शरीरलाई जतिसुकै साबुन, भ्यासलीन, पाउडर आदि लगाए पनि आखिर शरीर त पुरानै हो नि। पुरानो घरलाई जतिसुकै मर्मत गरे पनि खण्डहर नै हो, यो शरीर पनि त्यस्तै हो। आफू सँग यसरी कुरा गन्यौ भने बाबा र वर्सा सँग दिल लाग्छ, अरू कुनै पनि चीज सँग दिल लगाउनु हुँदैन। म आत्मा हुँ, बाबाको पासमा जानु छ। बाबालाई याद गर्नाले फाइदा भइरहन्छ। आयु बढ्दै जान्छ। आत्माले सम्झन्छ— म योगबलबाट पवित्र हुँदै गएको छु। यो मेरो शरीर कुनै कामको छैन। हुन त सन्यासीहरू पवित्र रहन्छन् फेरि पनि शरीर त पतित नै हो नि! यहाँ कसैको पनि शरीर शुद्ध हुन सक्दैन। त्यहाँ शरीर विषबाट बन्दैन। यी कुरा तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। यदि स्वर्गमा पनि विकारबाट पैदा हुने भए त्यसलाई निर्विकारी किन भनिन्थ्यो? त्यहाँ त आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्।

तिमीलाई थाहा छ— यस समयमा ५ तत्त्व पनि तमोप्रधान छन्, त्यसैले शरीर पनि त्यस्तै मिल्छ। बिमारी आदि भइहाल्छ। त्यहाँ कहिल्यै पनि शरीर बिरामी हुन सक्दैन। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। त्यहाँ तिम्रो शरीर पनि नयाँ बन्छ। सतोप्रधान प्रकृति बन्छ। त्यहाँ यी औषधी आदि केही पनि हुँदैन। शरीर चम्किरहन्छ। काया कंचन (स्वर्ण) बन्छ। अहिले त फलामजस्तै छ। काया कसरी बदलिन्छ— आश्चर्य छ नि! कुनै पालिस त गरिदैन। काया एकदमै कंचन हुन्छ त्यसलाई गोल्डन एज भनिन्छ। सुनको शरीर त हुँदैन। लक्ष्मी-नारायणलाई पारसनाथ पारसनाथिनी भन्दछन्। उनको शरीर हेर कति सतोप्रधान छ! उनीहरूको कति महिमा छ। अहिले त यी ५ तत्त्व पनि तमोप्रधान छन्, विषबाट शरीर पैदा हुन्छ। त्यहाँ त योगबलको कुरा छ। स्वर्गमा अवश्य पनि निर्विकारी बच्चाहरू हुन्छन्। काम महाशत्रु त्यहाँ हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— यो काम विकारले तिमीलाई आदि, मध्य, अन्त्य दुःख दिन्छ। सत्ययुगलाई भनिन्छ— सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ, अनि यसलाई भनिन्छ— सम्पूर्ण विकारी दुनियाँ। हरेक भित्र यी ५ विकार छन्। ५ भूतहरूमाथि विजय तब पाउँछौ जब सर्वशक्तिमान बाबा सँग योग लगाउँछौ, जुन योगबलबाट तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। त्यसैले तिमी गुप्त शिवशक्ति सेना हौ। यी सेनाहरूले शिवबाबा सँग योग लगाएर शक्ति लिइरहेका छन्। उहाँ बाबा सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ, स्वर्गको राजधानी स्थापना गर्नेवाला परम पिता। उहाँ आउनु हुन्छ नै तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन। अहिले तिमी स्वर्गको लायक छैनौ। म कल्प-कल्प आएर तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको राजधानीमा राज्य गर्न लायक बनाउँछु। अहिले तिमी नर्कको मालिक छौ। मानिसहरूले भन्ने पनि गर्छन्— फलानो मन्यो, स्वर्गवासी भयो। तर हामी नर्कमा छौं भन्ने कुरा बिल्कुलै बुझ्दैनन्। वास्तवमा स्वर्गको बारेमा कसैलाई थाहै छैन। भन्दछन्— जस सँग धन सम्पत्ति धेरै छ, उनीहरूको लागि यही नै स्वर्ग छ। अरे! यति धेरै बिमारी आदि भइरहन्छ, यसलाई स्वर्ग

कसरी भन्न सकिन्छ? स्वर्ग त सत्ययुगलाई भनिन्छ। कलियुगमा स्वर्ग कहाँ छ र! बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो हो विकारी दुनियाँ। हरेक नारी द्रौपदी, पार्वती हुन्। हरेक नारीलाई अमरनाथले अमरकथा सुनाउनु हुन्छ। हरेक द्रौपदी नङ्गन हुनबाट बच्छन्। यी कुरा बेहदका बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ, सम्पूर्ण निर्विकारी, विकार बिल्कुल हुँदैन। आत्मा आएर प्रवेश गर्छ, त्यस समय गर्भमा बिल्कुल पवित्र रहन्छ। आत्मा पनि पवित्र आउँछ, त्यसैले उसलाई गर्भमा पनि कुनै सजायँ भोग्नु पर्दैन। यहाँ त सबैलाई सजायँ मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस दुनियाँमा स्वयंलाई पाहुना सम्झिनु छ। देही-अभिमानि बनेर पुरानो दुनियाँ र पुरानो देहबाट उपराम रहनु छ।
- २) योगबाट आत्मा र शरीर रूपी पात्र सफा गर्नु छ। यो शरीर कामको छैन, त्यसैले यसमा ममत्व राख्नु हुँदैन।

वरदानः— खुशीको खजानाद्वारा अनेक आत्माहरूलाई मालामाल बनाउने सदा भाग्यवान भव

भाग्यवान उसलाई भनिन्छ, जो सदा खुशी रहन्छ र खुशीको खजानाद्वारा अनेक आत्माहरूलाई मालामाल बनाइदिन्छ। आजकल हरेकलाई विशेष खुशीको खजानाको आवश्यकता छ। अरू सबैथोक छ तर खुशी छैन। तिमीहरू सबैलाई त खुशीहरूको खानी मिल्यो। खुशीहरूको भेराइटी खजाना तिमी सँग छ, केवल यस खजानाको मालिक बनेर जो मिलेको छ त्यो स्वयं प्रति र सबै प्रति प्रयोग गर्नु भने मालामाल अनुभव गर्नेछौ।

स्लोगनः— अन्य आत्माहरूको व्यर्थ भावलाई श्रेष्ठ भावमा परिवर्तन गरिदिनु नै सच्चा सेवा हो।